

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΩΝ ΙΒ΄ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ Ἰουνίου Δ'

Ἱερά Μονή Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης
Φυλὴ Ἀττικῆς
2012

Στίχοι

Τιμῶ θεόπτας δώδεκα Χριστοῦ φίλους,
Ἦρωας ἄνδρας, καὶ θεοῦς, τολμῶ λέγειν.
Δώδεκα εὐκλεέας τριακοστὴ ἀγείρει μύστας.

Στίχοι

*εἰς τὸν ἐξώφυλον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων
τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
ἐν ᾧ ἱστόρηται ἕκαστος πῶς ἐτελειώθη.*

Μᾶρκον θανατοῖ δῆμος Ἀλεξανδρέων.
Ζωῆς ὕπνον πρύτανιν ὕπνοί Ματθαῖος.
Ῥώμη ξίφει θνήσκοντα τὸν Παῦλον βλέπει.
Ἰσον Πέτρῳ δίδωσι Φίλιππος μόρον.
Βαρθολομαῖος σταυρικῶ θνήσκει πάθει.
Καὶ τὸν Σίμωνα σταυρὸς ἐξάγει βίου.
Σταυροῖ Πέτρον κύμβαλον ἐν Ρώμῃ Νέρων.
Καὶ μὴ θανῶν ζῆ καὶ θανῶν Ἰωάννης.
Εἰρηρικῶς τέθηκε Λουκᾶς ἐν τέλει.
Σταυροῦσι Πατρεῖς ἄνδρες ὠμῶς Ἀνδρέαν.
Μάχαιρα τέμνει τοὺς Ἰακώβου δρόμους.
Νεκροῦσι λόγχαις τὸν Θωμᾶν ἐν Ἰνδία.

Προσόμιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Πέτρε καὶ Παῦλε τοῦ Λόγου ἀροτῆρες, Ανδρέα, Ἰάκωβε, καὶ Ἰωάννη
σοφέ, Βαρθολομαῖε καὶ Φίλιππε, Θωμᾶ, Ματθαῖε, Σίμων, Ἰούδα,
θεῖε Ἰάκωβε, παγκόσμιε πάντιμε, τῶν Μαθητῶν Δωδεκάς, οἱ ἐν τῷ
κόσμῳ κηρύξαντες, τὴν παναγίαν, Τριάδα φύσει Θεὸν ἀίδιον, τῆς
Εκκλησίας οἱ ἀλλάξεντοι, ὄντως πύργοι καὶ στῦλοι ἀσάλευτοι, τῷ
Δεσπότη τῶν ὄλων, ἰκετεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

ΣΥΝΑΞΙΣ

τῶν ΙΒ' Ἁγίων Ἀποστόλων

Ἰουνίου λ'

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'.

Απόστολοι Ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ως δωδεκάπυρσος, λυχνία ἔλαμψαν, οἱ δωδεκάριθμοι Χριστοῦ Ἀπόστολοι, Πέτρος καὶ Παῦλος σὺν Λουκᾷ, Ἀνδρέας καὶ Ἰωάννης, Βαρθολομαῖος Φίλιππος, σὺν Ματθαίῳ καὶ Σίμωνι, Μᾶρκος καὶ Ἰάκωβος, καὶ Θωμᾶς ὁ μακάριος, καὶ ἤγασαν τοὺς πίστει βοῶντας· χαίρετε Λόγου οἱ αὐτόπται.

Ἡ Σύναξις

τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων τῶν Δώδεκα

Τὴν ἐπομένη, μετὰ τὴν Ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου (Ἰουνίου κθ'), ἐορτάζομε τὴν Σύναξιν τῶν Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα:

✠ Σίμων ὁ λεγόμενος Πέτρος • Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὁ καὶ Πρωτόκλητος • Ἰάκωβος ὁ υἱὸς Ζεβεδαίου • Ἰωάννης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὁ καὶ Εὐαγγελιστὴς καὶ Θεολόγος • Φίλιππος • Βαρθολομαῖος • Θωμᾶς ὁ Δίδυμος • Ματθαῖος ὁ Τελώνης, ὁ καὶ Λευῖς, καὶ Εὐαγγελιστὴς • Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ἀλφαίου υἱός • Ἰούδας, ὁ ἀδελφὸς Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ὁ καὶ Λεββαῖος καὶ Θαδδαῖος ἐπικληθεῖς • Σίμων ὁ Κανανίτης, ὁ Ζηλωτὴς • καὶ Ματθίας, ὁ εἰς τὸν τόπον τοῦ προδότου Ἰούδα ψηφισθεῖς.

• Ἡ ἱερὰ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας, τόσο ἡ Ἀγιολογικὴ ὅσο καὶ ἡ Εἰκονογραφικὴ, συναριθμεῖ στοὺς Δώδεκα τὸν Ἀπόστολον Παῦλο καὶ τοὺς Εὐαγγελιστὰς Μᾶρκο καὶ Λουκᾷ.

• Ἐπίσης, μνημονεύονται καὶ ἄλλοι Ἀπόστολοι ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, οἱ Μυροφόρες Γυναῖκες καὶ ἄλλοι ἀνώνυμοι, ἑκατὸν εἴκοσι τὸν ἀριθμόν, οἱ ὁποῖοι τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἔλαβαν τὸ πλῆρωμα τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ σήμερα συγκροτοῦν τὸν ἀρμονικὸν χορὸν τῶν Ἁγίων καὶ Πανευφήμων Ἀποστόλων.

Οἱ Ἅγιοι Ἐνδοξοὶ καὶ Πανεύφημοι καὶ Πρωτοκορυφαῖοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος

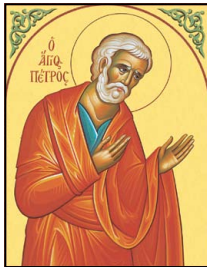
Ἰουνίου κθ'

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ὅ οἱ τῶν Ἀποστόλων πρωτόθρονοι, καὶ τῆς οἰκουμένης Διδάσκαλοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων πρεσβεύσατε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ Πρωτοκορυφαῖος Πέτρος

Ὁ θεομακάριστος Πέτρος κατήγετο ἐκ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, υἱὸς Ἰωνᾶ, ἀδελφὸς Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου. Ἦταν ἀλιεὺς τὴν τέχνη, ιδιώτης καὶ πτωχός, Σίμων καλούμενος τὸ πρῶτον· ἔπειτα μετωνομάσθη Πέτρος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος μας, ὅταν εἶπε πρὸς αὐτόν: «Σὺ εἶ Σίμων, ὁ υἱὸς Ἰωνᾶ, σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς, ὃ ἐρμηνεύεται Πέτρος» (Ἰωάν. α' 43).

Ἐψώθηκε ὑπὸ τοῦ Κυρίου στὸ ἀποστολικὸ ἀξίωμα καὶ ἔγινε ἀχώριστος καὶ ζηλωτὴς Μαθητὴς Του· ἀκολούθησε Αὐτὸν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ σωτηρίου κηρύγματος μέχρι τοῦ Ἁγίου Πάθους, ἔνδον τῆς αὐλῆς τοῦ ἀρχιερέως Καϊάφα, ὅπου ἀρνήθηκε Αὐτὸν τρίς, διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων καὶ τὸν ἐπικείμενο κίνδυνον· ἔλαβε ὁμως πάλι, διὰ τῶν πικροτάτων δακρῶν τῆς μετανοίας, πληρεστάτη τὴν συγχώρησι τοῦ οἰκείου παραπτώματος.

Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τὴν Κάθοδον τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐκήρυξε Αὐτὸν στὴν Ἰουδαία, τὴν Ἀντιόχεια, καὶ ἄλλα μέρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας· τέλος, ἔφθασε στὴν Ρώμη, ὅπου ἐσταυρώθη ὑπὸ τοῦ Νέρωνος, κάτω μὲν τὴν κεφαλὴν, τοὺς δὲ πόδας ἄνω, καὶ ἀνήλθε στὶς αἰώνιες μονές, τὸ ἔτος 66 ἢ 68.

Κατέλιπε στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δύο Καθολικὰς Ἐπιστολάς.

Τὸ τίμιο Λεῖψανο αὐτοῦ κεῖται στὴν κρύπτη ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον τοῦ μεγάλου ὁμωνύμου Ναοῦ, στὸ Βατικανὸ τῆς Ρώμης.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τιμᾶται ὡς Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας, μαζὶ δὲ μὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο τιμῶνται ὡς Ἰδρυταὶ καὶ Προστάται τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης.

Ὁ Πρωτοκορυφαῖος Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος

Ἰουνίου κθ'

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Κανόνα πίστεως.

Εθνῶν σε κήρυκα καὶ φωστήρα τρισμέγιστον, Ἀθηναίων διδάσκαλον, Οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, εὐφροσύνως γεραίρομεν· τοὺς ἀγῶνας τιμῶμεν, καὶ τὰς βασάνους διὰ Χριστόν, τὸ σεπτόν σου μαρτύριον· ἅγιε Παῦλε Απόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο θεσπέσιος Παῦλος, τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Χριστοῦ μας, ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν καὶ τοῦ κόσμου παντὸς ὁ Διδάσκαλος, ὑπῆρχε Ἰουδαῖος τὸ γένος, Βενιαμίτης τὴν φυλὴν, Ταρσεὺς τὴν πατρίδα, πολίτης Ρωμαῖος, εἰδήμων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀκριβῆς στὴν ἐπιστήμη τῶν νομικῶν.

Ἦταν Φαρισαῖος, ἐκ Φαρισαίου πατρὸς καὶ ἐμαθήτευσεν ὑπὸ τὸν Φαρισαῖον Γαμαλιήλ, τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐπίσημο Νομοδιδάσκαλο.

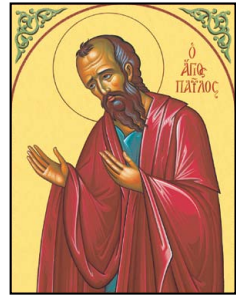
Περὶ τὸ ἔτος 36, ὡς μέγας διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ, διὰ μέσου τῆς ἀπ' εὐθείας κλήσεώς του ἀπὸ τὸν Κύριό μας, ὅταν ἐβάδιζε πρὸς τὴν Δαμασκὸν, ἔγινε Πρωτοκορυφαῖος Ἀπόστολος.

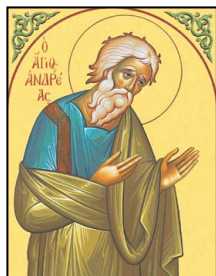
Γιὰ τὴν διάδοσι τοῦ Εὐαγγελίου ὑπέστη ἀμετρήτους κόπους καὶ θλίψεις πολυειδεῖς, πληγές, φυλακές, δεσμά, ραβδισμούς, λιθασμούς, ναυάγια, ὁδοιπορίες, κινδύνους ἐν γῆ, ἐν θαλάσῃ, ἐν πόλεσιν, ἐν ἐρημίαις, συνεχεῖς ἀγρυπνίες, νηστείες, πείνα καὶ δίψα καὶ γυμνότητα, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὴν μέριμναν πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν.

Μὲ διάπυρο πόθο ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων σωτηρίας, περιήρχετο συνεχῶς εἰς ἐπίσκεψιν τὴν Ἐκκλησίαν στὴν Ἀσία καὶ τὴν Εὐρώπη, στὴν Δύσι καὶ τὴν Ἀνατολήν, οὐδαμοῦ μένων, οὐδὲ ἰστάμενος.

Σῶζονται δεκατέσσαρες Ἐπιστολαὶ αὐτοῦ πρὸς τὴν νεοῖδρουθεΐσας Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Μαθητὰς του.

Ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὸ ἔργον τῆς διακονίας του, ἐτελεύτησε καὶ αὐτὸς μαρτυρικῶς, ἀποτμηθεὶς τὴν κεφαλὴν ἐν αὐτῇ τῇ Ρώμῃ ὑπὸ τοῦ Νέρωνος, ὡς καὶ ὁ Πρωτοκορυφαῖος Ἀπόστολος Πέτρος.

Ἄνδρέας ὁ Πρωτόκλητος

Νοεμβρίου λ'

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ὡς τῶν Ἀποστόλων Πρωτόκλητος, καὶ τοῦ Κορυφαίου ἀντάδελφος, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων Ἄνδρέα ἰκέτευε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἄνδρέας κατήγετο ἐκ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, υἱὸς Ἰωνᾶ, ἀδελφὸς τοῦ κορυφαίου Πέτρου, μαθητῆς Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ πρότερον.

Ὅταν ἄκουσε τὴν μαρτυρίαν τοῦ Προδρόμου περὶ τοῦ Ἰησοῦ, δακτυλοδεικτοῦντος καὶ λέγοντος: «Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου», ἀκολούθησε εὐθὺς τὸν Σωτῆρα μας καὶ ἔγινε ὁ πρῶτος Μαθητῆς Αὐτοῦ· ἐπειδὴ δὲ προσεῖλκυσε καὶ τὸν Πέτρο στὸν ἔρωτα τοῦ Χριστοῦ, ἐπωνομάσθη Πρωτόκλητος τῶν Ἀποστόλων.

Στὸν Πρωτόκλητον ἐκληρώθη μετὰ τὴν Πεντηκοστὴ ἡ Βιθυνία καὶ ἡ Μαύρη Θάλασσα καὶ τὰ μέρη τῆς Προποντίδος· ὁμοίως καὶ ἡ Ἄμισσος καὶ ἡ Τραπεζοῦς καὶ ἡ Ἡράκλεια καὶ ἡ Ἄμαστρις. Κατόπιν μετέβη στὸν Καύκασο καὶ ἐν συνεχείᾳ στὴν χώραν τῆς νῦν Ρωσίας καὶ Οὐκρανίας, ἔπειτα δὲ ἦλθε στὰ Βαλκάνια.

Ἐχειροτόνησε τὸν Ἀπόστολο Στάχου πρῶτο Ἐπίσκοπο τοῦ Βυζαντίου. Ἐκήρυξε τὸν Χριστὸ στὴν Θράκη καὶ τὴν Μακεδονία καὶ ἕως τὴν Πελοπόννησο, καὶ πολλὰ παθῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ, ἐτελεύτησεν ἐν Πάτραις τῆς Ἀχαΐας, σταυρωθεὶς κατακεφαλῆς.

Κατὰ τὸ ἔτος 357, τὸ τίμιον Λεῖψανον αὐτοῦ μετετέθη μὲ προσταγὴ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίου, ὑπὸ τοῦ μεγάλου Δουκὸς καὶ Μάρτυρος Ἀρτεμίου, καὶ κατετέθη ὁμοῦ μὲ τὰ ἱερὰ Λεῖψανα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Θωμᾶ, Τιμοθέου καὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ στὸν περίφημο Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῆς Βασιλευούσης.

Σήμερον, ἡ τιμία Κάρα τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ μεγάλο τμήμα τοῦ ἱεροῦ Σταυροῦ αὐτοῦ θησαυρίζονται εἰς Πάτρας, ὅπου διασώζεται ἡ Κρύπτη μὲ τὸ Ἅγίασμα αὐτοῦ.

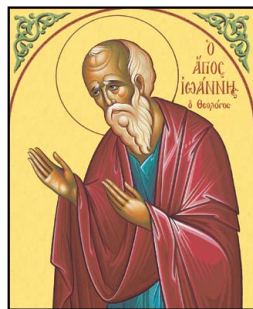
Ὁ Ἅγιος Ἄνδρέας τιμᾶται ὡς ὁ Ἰδρυτῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ἀπόστολος τῆς Ρωσίας καὶ στὴν Δύσι, ὡς Προστάτης τῆς Σκωτίας.

Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ Εὐαγγελιστὴς

Σεπτεμβρίου κς' καὶ Μαΐου η'

Ἄπολυτίκιον. Ἦχος β'.

Απόστολε Χριστῶ τῷ Θεῷ ἠγαπημένε, ἐπιτάχυνον ῥῦσαι λαὸν ἀναπολόγητον· δέχεταιί σε προσπίπτοντα, ὁ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει καταδεξάμενος· Ὅν ἰκέτευε Θεολόγε, καὶ ἐπίμονον νέφος ἐθνῶν διασκεδάσαι, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ο ὑψιπέτης Ἀπόστολος, Εὐαγγελιστὴς, Θεολόγος, παρθένος, ἠγαπημένος καὶ ἐπιστήθιος Μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ μας Ἰωάννης κατήγετο ἐκ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας· ἦταν υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τῆς Σαλώμης, ἀδελφὸς τοῦ ἐπίσης Ἀποστόλου Ἰακώβου, ἀλιεὺς πρότερον τὴν τέχνην.

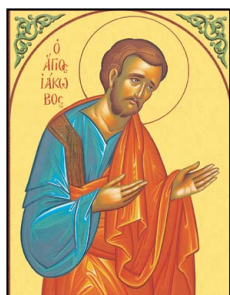
Μόνον αὐτὸς ἀκολούθησε τὸν Κύριό μας μέχρι τοῦ Σταυροῦ, ὅτε καὶ τὴν Παρθένον ἐνεπιστεύθη, ὡς ἄλλος υἱὸς Αὐτῆς καὶ τοῦ Διδασκάλου Ἰησοῦ Αὐτάδελφος.

Μετὰ τὴν Κοίμησι τῆς Παναγίας Θεοτόκου, ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς πᾶσαν τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ ἐξαιρέτως στὴν Ἔφεσο. Κατὰ τὸ δεύτερο διωγμὸ τῶν Χριστιανῶν ὑπὸ Δομιτιανοῦ τὸ ἔτος 96, ὠδηγήθηκε δέσμιος ἐκ τῆς Ἀσίας στὴν Ρώμη καὶ ἐκεῖ ἐβλήθη εἰς λέβητα πλήρη ζέοντος ἐλαίου. Ἐξαχθεὶς ἐκείθεν ἀβλαβῆς, ἐξωρίσθη στὴν Πάτμο, ὅπου συνέγραψε καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τυράννου, ἐπανῆλθε στὴν Ἔφεσο, ὅπου συνέγραψε, ἔσχατος τῶν λοιπῶν Εὐαγγελιστῶν, τὸ κατ' αὐτὸν ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ τὰς τρεῖς αὐτοῦ Καθολικὰς Ἐπιστολάς.

Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ († 100), ζήσας περὶ τὰ 95 ἔτη. Ἐκ τοῦ τάφου αὐτοῦ, πλησίον τῆς Ἐφέσου, ἀνεδίδετο κατ' ἔτος τὴν 8ην Μαΐου, ἁγία Κόνις, τὴν ὁποία οἱ ἐγχώριοι Μάννα ὠνόμαζον, οἱ δὲ προσερχόμενοι ἐλάμβανον αὐτὴν καὶ τὴν ἐχρησιμοποιοῦν εἰς παντοίων παθῶν ἀπολύτρωσιν, εἰς θεραπείαν ψυχῶν, εἰς ῥῶσιν σώματος, Θεὸν δοξολογοῦντες καὶ τὸν Αὐτοῦ θεράποντα Ἰωάννην γεραίροντες.

Ἐπωνομάσθη Θεολόγος, διότι ἐθεολόγησεν ὑψηλῶς τὴν ἀνέκφραστον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς αἰώνιον γέννησιν· διὰ τοῦτο δέ, στὴν Εἰκόνα αὐτοῦ ζωγραφεῖται μορφή Ἄετοῦ, ἐνὸς τῶν τεσσάρων συμβολικῶν ζώων, τὰ ὁποία εἶδε ὁ Προφήτης Ἰεζεκιήλ.

Ἰάκωβος τοῦ Ζεβεδαίου

Ἀπριλίου λ'

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Γόνος ἅγιος, βροντῆς ὑπάρχων, κατεβρόντησας, τῇ οἰκουμένῃ, τὴν τοῦ Σωτῆρος Ἰάκωβε κένωσιν, καὶ τὸ ποτήριον τούτου ἐξέπιες, μαρτυρικῶς ἐναθλήσας Ἀπόστολε· ὅθεν πάντοτε, ἐξάιτει τοῖς σὲ γεραίρουσι πταισμάτων ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Ο Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰάκωβος, ὁ Μέγας, ἦταν ἀδελφὸς τοῦ ἠγαπημένου Ἀποστόλου Ἰωάννου· ὁ Κύριος ἐπωνόμασε αὐτοὺς *Βοανεργές*, δηλαδή *Υἱοὺς Βροντῆς*, ὡς μεγαλοκήρυκας καὶ θεολογικωτάτους, ἢ ἐπειδὴ ἐπλήσθησαν ζήλου καὶ ἐπεθύμησαν νὰ καταβῆ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ καὶ νὰ κατακαύσῃ ἐκείνους τοὺς Σαμαρείτας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐδέχθησαν νὰ φιλοξενήσουν τὸν Σωτῆρα μας.

Ο Ἀπόστολος Ἰάκωβος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον μόνον σὲ ὅλη τὴν Ἰουδαία· τὴν παρῤῥησίαν αὐτοῦ στὸ εὐαγγελικὸ κήρυγμα δὲν ὑπέφερε ὁ Ἡρώδης Ἀγρίππας, ὁ τοῦ Ἀριστοβούλου υἱὸς καὶ τοῦ μεγάλου Ἡρώδου ἐγγονός, καὶ συνέλαβε αὐτὸν τὶς ἡμέρες τοῦ Πάσχα, καὶ μαχαίρα κατέσφαξε αὐτόν, κατὰ τὸ ἔτος 43.

Τοιουτοτρόπως, μετὰ τὸν Πρωτομάρτυρα Ἅγιο Στέφανο, ἔπιε τὸ ποτήριον, ὅπερ προεῖπεν εἰς αὐτὸν ὁ Κύριός μας, ὅπως ἀναφέρεται καὶ στὸ ἐξῆς τροπάριο:

«Πρῶτος Πανεύφημε τῆς θεολέκτου δωδεκάδος, θάνατον ἐν μαχαίρα ὑπὸ Ἡρώδου, διὰ τὸν Διδάσκαλον ὑπέμεινας, πρῶτος τὸ ποτήριον Αὐτοῦ ὡς ὑπέσχου ἔπιες, ὅθεν τῆς Βασιλείας σὲ συγκληρονόμον προσήκατο ὁ Φιλάνθρωπος, σὺν τῷ συγγόνῳ πρεσβεύοντας, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.»

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰάκωβος τιμᾶται ἰδιαίτερως στὴν Ἰσπανία, ὅπου ὑπάρχει ἕως σήμερα περίφημο Προσκύνημα πρὸς τιμὴν αὐτοῦ στὴν πόλι Σαντιάγκο ντὲ Κομποστέλα.

Στίχοι

Ὡς ἀμνὸς Ἰάκωβος ἀχθεὶς ἐσφάγη,

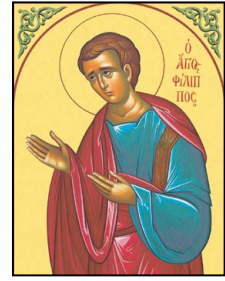
Τῆς εὐσεβείας μηρυκίζων τοὺς λόγους.

Κτείνει μάχαιρα φόνοιο Ἰάκωβον τριακοστῇ.

Φίλιππος Νοεμβρίου ιδ'

Ἄπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖαν ἔλλαμψιν, τοῦ Παρακλήτου, εἰσδεξάμενος, πυρὸς ἐν εἶδει, παγκοσμίως ὡς ἀστὴρ ἀνατέταλκας, καὶ τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον διέλυσας, τῇ θείᾳ αἴγλῃ Ἀπόστολε Φίλιππε· ὅθεν πρέσβευε, Χριστῷ τῷ Θεῷ δεόμεθα, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ο θεόκλητος Ἀπόστολος Φίλιππος κατήγετο ἐκ τῆς Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας· ἦταν συμπολίτης τῶν Ἁγίων ἀδελφῶν Ἀνδρέου καὶ Πέτρου, πεπαιδευμένος στὰ διδάγματα τοῦ Νόμου καὶ ἐσχόλαζε στὴν μελέτη τῶν προφητικῶν βιβλίων· γι' αὐτό, ὅταν ὁ Κύριός μας ἐκάλεσε αὐτὸν στὸ ἀποστολικὸ ἀξίωμα, ἀναζήτησε ἀμέσως τὸν φίλο του Ναθαναήλ, τὸν ὀνομαζόμενον καὶ Βαρθολομαῖο, στὸν ὁποῖο εἶπε: «Ὅν ἔγραψε Μωσῆς ἐν τῷ Νόμῳ καὶ οἱ Προφῆται, εὐρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ, τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ».

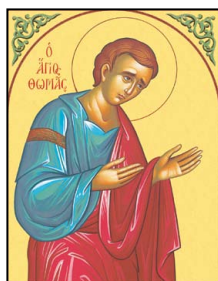
Ο Φίλιππος συνωμίλησε μὲ τὸν Κύριο στὸ Θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πέντε χιλιάδων· πρὸ τοῦ Πάθους, ἐμεσολάβησε, μαζί μὲ τὸν Ἀπόστολο Ἀνδρέα, γιὰ τοὺς Ἑλληνας, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν «τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν»· καὶ στὸ Μυστικὸ Δεῖπνο μὲ ἀπλότητα ἐζήτησε: «Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν».

Ἐλαβε ὡς κλῆρο ἀποστολικὸ τὴν γῆ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ εἶχε ὡς βοηθοὺς στὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου τὴν κατὰ σάρκα ἀδελφὴν του Μαριάμνη καὶ τὸν Ἀπόστολο Βαρθολομαῖο.

Διερχόμενοι τὶς πόλεις τῆς Λυδίας καὶ τῆς Μυσίας, ὑπέστησαν πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ κακοπαθείας ἀπὸ τοὺς ἀπίστους· ἔπειτα συνήντησαν καὶ τὸν Θεολόγον Ἰωάννην.

Οταν ἦλθαν στὴν Ἰεράπολι τῆς Φρυγίας, ὁ θεῖος Φίλιππος ἐσύρθη κατὰ γῆς ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρας στὶς πλατεῖες τῆς πόλεως· ἔπειτα, τρυπηθεὶς τοὺς ἀστραγάλους τῶν ποδῶν, ἐκαρφώθη κατακεφαλῆς εἰς ἓνα ξύλον καὶ ἀφοῦ προσευχήθηκε, παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Εὐθύς, ἡ γῆ ἐξέβαλε φοβερὸν ἦχον, ἐσχίσθη καὶ πολλοὺς ἀπίστους κετέχωσε· οἱ δὲ λοιποὶ φοβηθέντες, προσέπεσαν στὸν θεῖον Βαρθολομαῖο καὶ τὴν ἀγίαν Μαριάμνη· ἀφοῦ δὲ προσῆλθαν στὴν ἀληθινὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ, ἐνεταφίασαν μὲ εὐλάβεια τὸ ἱερὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου.

Θωμᾶς ὁ Δίδυμος

Ἰουλίου
Ὀκτωβρίου ς'

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς θεῖος Ἀπόστολος, θεολογίας κρουνοὺς, ἐνθέως ἐξήντησας, ἐκ λογχονύκτου πλευρᾶς, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὅθεν τῆς εὐσεβείας, κατασπείρας τὸν λόγον, ἔλαμψας ἐν Ἰνδία, ὡς ἀκτὶς οὐρανία, Θωμᾶ τῶν Ἀποστόλων, τὸ θεῖον ἀγλάϊσμα.

Ὁ θεοκῆρυξ Ἀπόστολος Θωμᾶς κατήγετο ἐπίσης ἀπὸ τὴν Γαλιλαία, τὸ δὲ ὄνομα αὐτοῦ ἐρμηνεύεται ἐλληνιστὶ Δίδυμος.

Μετὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, διὰ μέσου τῆς «καλῆς δυσπιστίας» του, ὁ Θωμᾶς ἔλαβε ἀπὸ τὸν ἀναστάντα Κύριο ἰδιαίτερη εὐλογία, ὥστε νὰ βεβαιωθῆ τὸ κήρυγμα τῆς ἀληθινῆς καὶ αἰωνίου Ζωῆς, γι' αὐτὸ ὁ ὕμνογράφος ὑπογραμμίζει: «^ςΩ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε».

Κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς ἔφθασε στὴν Γεθσημανὴ τὴν τρίτη ἡμέρα μετὰ τὴν Κοίμησι τῆς Παναγίας Θεοτόκου· καὶ ὅταν οἱ λοιποὶ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἀνοιξαν τὸν τάφο τῆς Θεομήτορος γιὰ νὰ προσκυνήσῃ καὶ αὐτός, τὸ μὲν πανακῆρατο Σῶμα εἶχε μετασταθῆ, μόνον δὲ ἡ σινδόνα εὕρισκετο ἐντὸς αὐτοῦ, εἰς παρηγορίαν καὶ μαρτυρίαν ἀψευδῆ τῆς Μεταστάσεως τῆς Μητρὸς τῆς Ζωῆς.

Ὁ Θωμᾶς ἔλαβε τὸν ἀποστολικὸ κλῆρο νὰ κηρύξῃ στοὺς Πάρθους, Πέρσας, Μήδους καὶ Ἰνδοὺς, κατὰ δὲ τὰς περιόδους αὐτοῦ, μετέβη στὴν Μεσοποταμία, Περσία καὶ ἔπειτα στὰ μέρη τοῦ Πακιστὰν καὶ τῆς Ἰνδίας· ὑπάρχει παράδοσις, ὅτι ἔφθασε μέχρι τῆς Κίνας μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου.

Στὸ Μαλαμπάρ, στὴν νότιο-δυτικὴ πλευρὰ τῆς Ἰνδικῆς χερσονήσου, συνελήφθη ἀπὸ τὸν βασιλέα Μισδαῖον, διότι ἐβάπτισε τὴν γυναῖκα του Τερτίαν καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ· ἐρρίφθη στὴν φυλακὴ, ἔπειτα δὲ παρεδόθη εἰς πέντε στρατιώτας, οἱ ὅποιοι κατετρώπησαν μὲ λόγχας τὸ ἀποστολικὸ σῶμά του. Καὶ οὕτως ὁ μέγας τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος ἐξεδήμησε πρὸς τὸν Χριστὸν († 72).

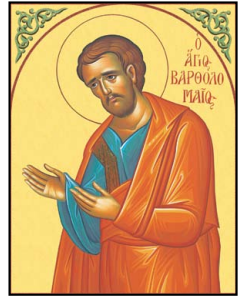
Ὁ Θωμᾶς τιμᾶται ὡς ὁ Ἀπόστολος τῆς ἐν Ἰνδία Ἐκκλησίας (Ἰακωβιτικῆς - Μονοφυσιτικῆς πλέον), διασώζεται δὲ ἐκεῖ ὁ τάφος του. Τὰ ἱερὰ Λείψανα μετετέθησαν στὴν Ἔδεσσα τῆς Συρίας καὶ στὸν περίφημο Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Σήμερα ἡ τιμία Κάρα αὐτοῦ φυλάσσεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Πάτμου.

Ναθαναὴλ ἢ Βαρθολομαῖος

Ἰουνίου 14' καὶ Αὐγούστου 28'

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Εξ εὐίας ὡς ὄρθρος ὤφθη πολύφωτος, ποντοπορη-
σασα ξένως Βαρθολομαίε σοφέ, πρὸς τὴν Δύσιν ἢ
σορός ἢ τῶν Λειψάνων σου· τοῦ γὰρ Ἡλίου τῆς ζωῆς,
δαδουχεῖ τὰς δωρεάς, καὶ σκότος παντοίων νόσων,
ὄλοσχερῶς διαλύει, τῶν προσιόντων ταύτη πάντοτε.

Ο Ἅγιος Ἀπόστολος Ναθαναὴλ κατήγετο ἀπὸ τὴν Γαλιλαία· ὀνο-
μάζεται δὲ καὶ Βαρθολομαῖος ἀπὸ τὸ πατρώνυμό του, δηλαδὴ
υἱὸς Θεολομαίου ἢ Πτολομαίου.

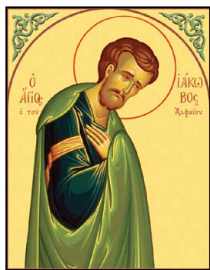
Οταν ὁ φίλος του Φίλιππος τὸν ἔφερε στὸν Χριστό, «εἶδεν
ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς Αὐτὸν καὶ λέγει περὶ
αὐτοῦ· Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστιν».

Στὸ ἔργο τῆς ἀποστολῆς, μαζί με τὸν Ἀπόστολο Φίλιππο, ἐκή-
ρυξε στὴν Λυδία καὶ στὴν Μυσία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Μετὰ τὸν
μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ Φιλίππου, μετέβη στὴν Εὐδαίμονα Ἀραβία,
στὴν Περσία καὶ στὴν Ἰνδία, φέρων εἰς αὐτοὺς τὸ κατὰ Ματθαῖον
Εὐαγγέλιον, γραμμένο στὰ ἀραμαϊκά.

Εμαρτύρησε στὴν Ἀλβανόπολι (ἢ Οὐρβανόπολι, τὸ σημερινὸ
Μπακοῦ τοῦ Ἀζερμπαϊζάν) τῆς Ἀρμενίας, σταυρωθεὶς παρὰ τῶν
ἀπίστων, ἐνῶ εἶχε ἐκδαρῆ τὸ σῶμα ἔτι ζῶν, τὸ δὲ ἅγιο αὐτοῦ Λεῖψα-
νον ἐτέθη σὲ μολύβδινη θήκη ὑπὸ τῶν ἐκεῖ εὐρεθέντων Χριστιανῶν·
ἀργότερα, ἀρχὲς τοῦ 5' αἰ., μετεφέρθη στὴν Ἀναστασιούπολι (Δά-
ρος)· ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἡ θήκη ἐκείνη κατέστη πηγὴ θαυματουργικῶν
θεραπειῶν, οἱ εἰδωλολάτρες - πυρολάτρες Πέρσες, μετέφεραν καὶ
ἔρριψαν αὐτὴν στὴν Μαύρη Θάλασσα· ὁδηγουμένη ὑπὸ τῆς θείας
Προνοίας, ἔφθασε στὸ νησιδίων Λιπάρα πλησίον τῆς Σικελίας, καὶ
ἐκεῖ ἐνεταφιάσθη σὲ ἱερὸ τόπο, συνεχίζουσα νὰ θαυματουργῇ.

Η Μεταφορὰ καὶ Κατάθεσις αὐτῆ τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου στὴν
νῆσο Λιπάρα ἐορτάζεται τὴν 25ῃ Αὐγούστου.

Κατὰ τὸ ἔτος 829, ἡ Λιπάρα ἐκυριεύθη ἀπὸ τοὺς Σαρακηνούς
καὶ ἔμεινε ἔρημος καὶ ἀκατοίκητος· τότε, ὁ ἄρχων τῆς πόλεως Βε-
νεβενδοῦ, στὴν Καμπανία τῆς Ἰταλίας, ἐφρόντισε νὰ μετακομισθῇ
τὸ ἀποστολικὸ Λεῖψανο στὴν πόλι τῆς Βενεβενδοῦ, ὅπου κατετέ-
θη καὶ ἐνεργεῖ καθ' ἐκάστην διαφόρους ἰατρείας καὶ θαύματα, εἰς
δόξαν τοῦ ὑπεραγάθου Θεοῦ.

Ἰάκωβος τοῦ Ἀλφαίου

Ἰουλίου 26

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, γλωσσοπυρσεύτω πνοῇ, ὡς θεῖος Ἀπόστολος, ὑποδεχθεὶς τῇ ψυχῇ, Ἰάκωβε ἔνδοξε, ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς ἀστὴρ ἑωσφόρος· ἔλυσας τῶν εἰδώλων, τὴν πολυθεον νύκτα· καὶ νῦν ἀπαύστως δυσώπει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο θεῖος Ἀπόστολος Ἰάκωβος, ὁ Μικρὸς, ἦταν ἀδελφὸς μὲν Ματθαίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, υἱὸς δὲ τοῦ Ἀλφαίου καὶ τῆς Μαρίας («καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου τοῦ Μικροῦ», Μάρκ. ιε΄ 40).

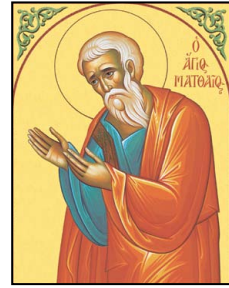
Ἔξελθὼν στὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, κατέστρεψε τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων, ὑπὸ θεοῦ ζήλου πυρπολούμενος, τὰς νόσους ἰάτρευε, καὶ τὰ ἀκάθαρτα ἐδίωκε πνεύματα. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ πλήθη τῶν ἐθνικῶν ὠνόμαζον αὐτὸν *σπέρμα θεῖον*.

Διεπέρασε πολὺ μέρος τῆς οἰκουμένης καὶ ἐκήρυξε τὸν Χριστὸν στὴν Γάζα, τὴν Ἐλευθερούπολι καὶ τὴν Αἴγυπτο, ὅπου στὴν πόλι Ὀστρακίνα, ὁ ἔραστής τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ὁποίου καὶ τὸ Πάθος ἐζήλωσε καὶ τὸν Θάνατο, ἐκαρφώθη στὸν Σταυρό. Καὶ οὕτως εἰς τὸν ποθοῦμενο Χριστὸ παραδίδει τὸ πνευμά του.

Ο ρήτωρ Νικήτας Παφλαγῶν (I΄ αἰ.) μακαρίζει αὐτὸν ὡς ἐξῆς:

«*Χαῖρε, ὅτι οὐ χάριν μόνον, ἀλλὰ καὶ μισθόν, εἶτ' οὖν ἔπαθλον ἀξιόνικον τῶν μακρῶν ἀγώνων καὶ πόνων, τὴν οὐράνιον βασιλείαν ἀπηνέγκω· καὶ πάσαις Θεοῦ ἀρεταῖς, καὶ πᾶσιν ἔργοις ἀληθείας καὶ εὐσεβείας καὶ δικαιοσύνης· ὅτι δὲ καὶ κατὰ τὴν σταύρωσιν ἐξωμοιωμένος τῷ Σωτῆρι, καὶ διὰ ταῦτα παρῆρσις πλείονος ἡξιωμένος, ἰκανῶς ἔχεις ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τῷ Βασιλεῖ ἐντυγχάνειν καὶ Θεῷ· ἰκανῶς ἔχεις, ὃ φιλαγαθώτατε καὶ βασιλικώτατε τοῦ Θεοῦ παῖ, καὶ τῆς ἡμετέρας μεμνησθαι μετριότητος, καὶ ἔντευξιν ἱκετήριον τῷ Δεσπότῃ προσαγαγεῖν· ὡς ἂν καὶ ἡμεῖς ἀξίως τοῦ Δεσποτικοῦ θελήματος πολιτευσάμενοι, τῆς ὑμετέρας γενώμεθα μερίδος, καὶ τῶν οὐρανίων σὺν ὑμῖν ἀπολαῦσαι καταξιωθῶμεν τοῦ Θεοῦ ἀγαθῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, ἅμα τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ καὶ ζωοποιῷ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν*».

Ματθαῖος ὁ Εὐαγγελιστής, ὁ Τελώνης Νοεμβρίου 15

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Θεῖας πίστεως.

Θείας ἤκουσας, φωνῆς τοῦ Λόγου, καὶ τῆς πίστεως, τὸ φῶς ἐδέξω, καταλείψας τελωνεῖον τὸν σύνδεσμον· ὅθεν Χριστοῦ τὴν ἀπόρρητον κένωσιν, εὐηγγελίσω Ματθαίε Ἀπόστολε· καὶ νῦν πρέσβευε, δοθῆναι τοῖς σέ γεραίρουσι, πταισμάτων ἴλασμὸν καὶ μέγα ἔλεος.

Ο Ἅγιος Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, ὁ ὁποῖος καλεῖται καὶ Λευΐ, ἦταν υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Μικροῦ, κατήγετο δὲ ἀπὸ τὴν Γαλιλαία.

Τελώνης, δηλαδὴ φορο-εισπράκτορας, τὸ ἐπάγγελμα, καθήμενος δὲ στὸ τελωνεῖον τῆς παραθαλασσίου πόλεως Καπερναοῦμ, ἄκουσε τὴν κλῆσι τοῦ Κυρίου μας: «Ἀκολουθεῖ Μοι». Εὐθύς, ἐγκατέλειψε τὰ πάντα καὶ ἀκολούθησε τὸν Κύριον, ἀφοῦ παρέθεσε στὸν οἶκο του φιλοξενία μεγάλη καὶ ἔκτοτε ἦταν συνηριθμημένος μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους.

Οταν ἐδέχθη τὴν δύναμι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ἐσοφίσθη τὰ θεῖα, ἔγραψε τὸ κατ' αὐτὸν ἱερὸν Εὐαγγέλιον στὴν ἀραμαϊκὴ γλῶσσα (ἀργότερα τὸ μετέφρασε στὴν ἑλληνικὴ), καὶ ἔστειλε αὐτὸ στοὺς νεοφωτίστους Ἰουδαίους, ὀκτῶ χρόνους μετὰ τὴν Ἀνάληψι τοῦ Χριστοῦ μας.

Ο Ἀπόστολος Ματθαῖος διεκρίνετο γιὰ τὸν ἀσκητικὸ του βίο, ἦταν μονοχίτων, δὲν ἔφαγε ποτὲ κρέας, ἀλλὰ μόνο χόρτα καὶ ὄσπρια.

Εκήρυξε στοὺς Ἑβραίους τῆς Παλαιστίνης, ἐπίσης στοὺς Πάρθους καὶ Μήδους, τέλος δὲ ποιήσας πολλὰ θαύματα – κατὰ μίαν ἐκδοχὴν – ἐμαρτύρησε διὰ πυρὸς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Πάρθων, ὁ ὁποῖος ὕστερον ἐπέστρεψε στὸν Χριστὸ καὶ ἐβαπτίσθη ὀνομασθεὶς Ματθαῖος, γινόμενος δὲ Ἐπίσκοπος ἐφώτισε τὸν λαὸν του.

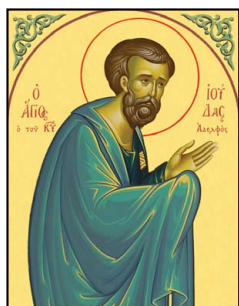
Ωs Εὐαγγελιστὴς ἔχει σύμβολο Ἄνθρωπον πτερωτόν, τὸ πρῶτο τῶν συμβολικῶν ζώων τοῦ Ἰεζεκιήλ, διὰ τὸ ἀρχεσθαι τὸ Εὐαγγέλιον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς κατὰ σάρκα γενεαλογίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι

Σώζεις Ἰησοῦ καὶ τελώνας· Σοὶ χάρις.

Οὕτω βοᾷ Ματθαῖος ἐκ πυρὸς μέσου.

Ἀκάματον δεκάτη πῦρ Ματθαῖον ἔκτανεν ἔκτη.

Ἰούδας τοῦ Ἰακώβου ἢ Λεββαῖος ἢ Θαδδαῖος

Ἰουνοῦ 18'

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Χριστοῦ σε συγγενῆ, ὦ Ἰούδα εἰδότες, καὶ Μάρτυρα στερρόν, ἱερώς εὐφημοῦμεν, τὴν πλάνην πατήσαντα, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντα· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζοντες, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν, εὐχαῖς σου λαμβάνομεν.

Ο Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰούδας ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου, τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ Σίμωνος, οἱ ὅποιοι ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο του· γι' αὐτὸ ὀνομάζονται Ἀδελφόθειοι, ἐπειδὴ ἦσαν «ἀδελφοὶ» καὶ «συγγενεῖς» τοῦ Κυρίου κατὰ τὸ ἀνθρώπινον.

Ἀποκαλεῖται «Ἰούδας Ἰακώβου» μὲν ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, δηλαδὴ ἀδελφὸς Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ὑπὸ δὲ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου ὀνομάζεται «Λεββαῖος, ὁ ἐπικληθεὶς Θαδδαῖος».

Ἐκῆρυξε στὴν Ἀραβία, τὴν Ἰδουμαία, τὴν Συρία καὶ τὴν Μεσοποταμία· ἐφθασε μέχρι τῆς Ἀρμενίας, ὅπου στὸ ὄρος Ἀραράτ ἀπαγχονίσθηκε καὶ τοξεύθηκε ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Κυρίου μας τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἀμαράντινον στέφανον.

Ἐγραψε τὴν τελευταία τῶν Καθολικῶν Ἐπιστολῶν πρὸς τοὺς ἐν τῇ διασπορᾷ ὄντας πιστοὺς Ἰουδαίους, μετὰ τὴν ἄλωσι τῆς Ἱερουσαλὴμ τὸ ἔτος 70 μ.Χ. ὑπὸ τοῦ Τίτου.

Λέγεται, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰούδας ὁ Ἀδελφόθεος ἔλαβε γυναῖκα, Μαρίαν ὀνόματι, ἀπέκτησε δὲ τέκνα καὶ ἀπογόνους τοῦ Κυρίου κατὰ Νόμον, τὰ ὅποια ἐκαλοῦντο *Δεσπόσυνοι*, δηλαδὴ συγγενεῖς τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Ὁ βασιλεὺς Δομετιανὸς ἐζήτησε νὰ εὕρη ὅσους ἔμειναν ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δαβὶδ γιὰ νὰ τοὺς θανατώσῃ, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ πλέον καμμία ἐλπίδα περὶ τοῦ Μεσσίου· συνέλαβε καὶ ἐξέτασε τοὺς ἐγγόνους τοῦ Ἰούδα αὐτοῦ, ἀκούσας δὲ ἀπὸ αὐτοῦ, ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἐπίγειος, ἀλλὰ ἐπουράνιος, τοὺς ἀπελευθέρωσε καὶ ἔπαυσε πρὸς τὸ παρὸν τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸ.

«Μέχρι πολλοῦ οἱ συγγενεῖς τοῦ Χριστοῦ ἐθαυμάζοντο πανταχοῦ, οἱ καὶ Δεσπόσυνοι ἐλέγοντο· ἀλλ' ὅμως αὐτῶν οὐδὲ τὰ ὀνόματα ἴσμεν».

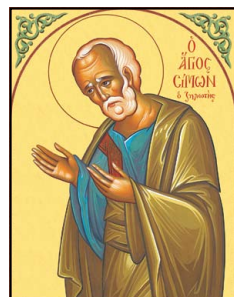
(Ἱεροῦ Χρυσόστομου, Ὁμιλία ΚΑ' εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην)

Σίμων ὁ Κανανίτης ἢ ὁ Ζηλωτὴς

Μαΐου γ'

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Ζῆλος ἔνθεος, καταλαβὼν σε, τοῦ γνωσθέντος σοι, σαρκὸς ἐν εἴδει, Ζηλωτὴν ἐν Ἀποστόλοις ἀνέδειξε· καὶ τοῦ Δεσπότου ζηλώσας τὸν θάνατον, διὰ Σταυροῦ πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησας· Σίμων ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ο θεοφόρος Ἀπόστολος Σίμων, ὀνομάζεται ὑπὸ μὲν τῶν Εὐαγγελιστῶν Ματθαίου καὶ Μάρκου: Σίμων Κανανίτης (ἢ Καναναῖος), ὑπὸ δὲ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ: Σίμων Ζηλωτὴς (ἔχων θεῖον ζῆλον).

Σύμφωνα μὲ ἀρχαία παράδοσι, ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Σίμων εἶναι ὁ νυμφίος τοῦ ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας γενομένου γάμου, ὅπου ὁ Χριστὸς μας μετέβαλε τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον: «Ταύτην ἐποίησε τὴν ἀρχὴν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐφανέρωσε τὴν δόξαν Αὐτοῦ, καὶ ἐπίστευσαν εἰς Αὐτὸν οἱ Μαθηταὶ Αὐτοῦ» (Ἰωάν. β' 11).

Ὅθεν, βλέπων ὁ Σίμων τὸ θαῦμα τοῦτο, ἐγκατέλειψε τὴν σύζυγο, τὴν οἰκία καὶ τὴν πατρίδα καὶ ἀκολούθησε τὸν ἐπουράνιο Νυμφίον Χριστόν.

Ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο σὲ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, κυρίως ὁμῶς στὴν Ἀφρική, ὅπου διέδωσε τὸν λόγο τῆς σωτηρίας σὲ ὅλη τὴν Μαυριτανία καὶ τὴν Λιβύη, ἔφθασε δὲ μέχρι καὶ τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Κατὰ μίαν ἐκδοχὴν, ἐτελεύτησε σταυρωθεὶς ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρους τῆς Βρετανίας· κατ' ἄλλην δέ, ἐκήρυξε μαζί μὲ τὸν Ἅγιον Ἰούδα τὸν Ἀδελφόθεο στὴν Μεσοποταμία, ὅπου καὶ ἐμαρτύρησαν.

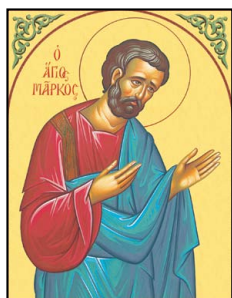
Στὴν σημερινὴ Ἀμπραζία τῆς Γεωργίας ὑπάρχει ζῶσα παράδοσις, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Σίμων ἐτελειώθη μαρτυρικῶς στὴν παραλία τοῦ Εὐξείνου Πόντου (Μαύρης Θαλάσσης), σώζεται δὲ Ἱερὰ Μονὴ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ μὲ Προσκύνημα στὸν ἀρχαῖο Ναὸ καὶ τὸ Σπήλαιον αὐτοῦ.

Στίχοι

Ἔοικε, Χριστέ, τοῦτό Σοι Σίμων λέγειν·

Ζηλῶν Πάθος Σόν, καρτερῶ σταυροῦ πάθος.

Ἐν ξύλῳ ἀμφετάθη Σίμων δεκάτῃ μεγάλῃ.

Μάρκος ὁ Εὐαγγελιστὴς

Ἀπριλίου κε'

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τοῦ Πέτρου συνέκδημος, καὶ κοινωνὸς ἱερός, τοῦ Λόγου διάκονος, καὶ ὑποφήτης σοφός, ἐδείχθης Ἀπόστολε· ὅθεν τὸ τοῦ Σωτῆρος, Εὐαγγέλιον θεῖον, Μάρκε διαχαράττεις, ὡς οὐράνιος μύστης· διὸ Εὐαγγελιστὰ σε, πόθω γεραίρομεν.

Ο θεόπνευστος Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος ἦταν μαθητὴς καὶ υἱὸς θετὸς τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου: «Ἀσπάζεται ὑμᾶς... καὶ Μάρκος ὁ υἱὸς μου» (Α' Πέτρ. ε' 13)· ἀνεψιὸς δὲ τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα: «Ἀσπάζεται ὑμᾶς... καὶ Μάρκος ὁ ἀνεψιὸς Βαρνάβα» (Κολασ. δ' 10)· καὶ υἱὸς Μαρίας: «συνιδὼν τε [ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἐλευθερωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου ἀπὸ τὴν φυλακῆ], ἦλθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς Ἰωάννου τοῦ ἐπικαλουμένου Μάρκου, οὗ ἦσαν ἱκανοὶ συνηθροισμένοι καὶ προσευχόμενοι» (Πράξ. ιβ' 12).

Ἀκολούθησε τὸν Ἀπόστολο Πέτρο μετὰ τῆς Ρώμης, ὅπου διατρίβων συνέγραψε διὰ προτροπῆς τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ αἰτήσεως τῶν ἐκεῖ Χριστιανῶν τὸ κατ' αὐτὸν ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἑλληνιστί, τὸ ὁποῖο ἐκφράζει τὴν διδασκαλίαν τοῦ Πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου.

Μετὰ τὸ Μαρτύριο τῶν Ἁγίων Πέτρου καὶ Παύλου, ἀπῆλθε εἰς τὴν Ἀφρική, ὅπου ἐκήρυξε εἰς τὴν Κυρήνη τῆς Λιβύης, τὴν Πεντάπολι καὶ τὴν Ἀλεξάνδρεια, πανταχοῦ δὲ ἐνεργοῦσε θαύματα καὶ χειροτονοῦσε Ἐπισκόπους καὶ Κληρικούς· ὅθεν, ἐπειδὴ οἱ εἰδωλολάτραι δὲν ὑπέφεραν νὰ βλέπουν τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν προκόπτουσαν, ἔδεσαν τὸν Ἀπόστολο καὶ ἔσυραν αὐτὸν ἐπάνω εἰς πέτρας· καὶ ἔτσι παρέδωσε τὸ πνεῦμά του εἰς τὸν Κύριον.

Ἁγιογραφούμενος, τοῦ ἀποδίδεται ὁ Λέων, τὸ δεύτερον τῶν συμβολικῶν ζῶων τοῦ Ἰεζεκιήλ, διότι ὁ χαρακτήρ τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ εἶναι διακριτικὸς τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, καθὼς καὶ τὸ ζῶον αὐτὸ εἶναι βασιλικόν.

Κατὰ τὸ ἔτος 820, τὸ ἱερὸν Λεῖψανο τοῦ Ἀποστόλου μετεκομίσθη εἰς τὴν Βενετία τῆς Ἰταλίας, ὅπου κεῖται ἕως σήμερον εἰς τὸν περίφημον ὁμώνυμον Ναὸν του.

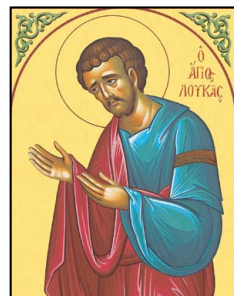
Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Μάρκος τιμᾶται ὡς ὁ Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας.

Λουκᾶς ὁ Εὐαγγελιστὴς

Ἰουλίου 17

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ακέστωρ σοφώτατος, ἱερομύστα Λουκᾶ, ζωγράφος πανάριστος, τῆς Θεοτόκου Μητρός, ἐδείχθης Ἀπόστολε· ἔγραψας μάκαρ λόγους, διὰ Πνεύματος Θείου· ἔδωκας ἐννοῆσαι, συγκατάβασιν ἄκραν, Χριστοῦ τῆς παρουσίας· διὸ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ο ἱερομύστης Ἀπόστολος Λουκᾶς ὁ Εὐαγγελιστὴς, «ιατρὸς ἀγαπητὸς» τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, κατήγετο ἀπὸ τὴν Μεγάλην Ἀντιόχεια, ἦταν δὲ ἰατρός, γυμνασμένος στὴν ἔξωθεν σοφία, πεπαιδευμένος τὴν ἑβραϊκὴ καὶ ἀραμαϊκὴ διάλεκτο, ἐγνώριζε δὲ καὶ τὴν ζωγραφικὴ τέχνη.

Ἐπίστευσε διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ ἔγινε πιστὸς μαθητὴς καὶ συνοδοιπόρος αὐτοῦ, μὲ τὴν ὑπαγόρευσιν δὲ αὐτοῦ συνέγραψε τὸ κατ' αὐτὸν ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἑλληνιστί, μετὰ τὸν Ματθαῖον καὶ τὸν Μᾶρκον, περὶ τὸ ἔτος 60 ἀπὸ Χριστοῦ· κατόπιν δέ, καὶ τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἀφιερῶσας ἀμφοτέρω τὰ συγγράμματα αὐτὰ στὸν ἡγεμόνα τῆς Ἀχαΐας Θεόφιλον, ὁ ὁποῖος ἐπίστευσε στὸν Χριστό.

Μετὰ τὸ μαρτυρικὸ τέλος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴν Ρώμη, ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴν Γαλλία, τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Δαλματία, ἐπίσης δὲ περιπάτησε σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐμαρτύρησε σὲ ἡλικία περίπου ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρας, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐσταύρωσαν σὲ μία ἐλιά, εἰς τὰς Θήβας τῆς Βοιωτίας, ὅπου ὁ τάφος αὐτοῦ διασώζεται ἕως σήμερον· κατὰ δὲ τὸ ἔτος 357, τὸ ἱερὸ Λείψανο αὐτοῦ μετεκομίσθη διὰ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀρτεμίου στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου ἀπεθασαυρίσθη στὸν περίφημο Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὑποκάτω τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς.

Ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς πρῶτος ἐζωγράφησε τρεῖς ἱερὰς Εἰκόνας τῆς Κυρίας Θεοτόκου, φερούσης ἐν ἀγκάλαις τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχουν δὲ καὶ ἄλλες Εἰκόνες ἀποδιδόμενες στὸν Ἅγιο.

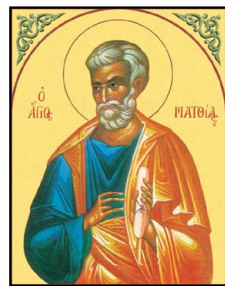
Τὸ ἔμβλημα τῆς Εἰκόνας αὐτοῦ εἶναι ὁ Βοῦς, τὸ τρίτον τῶν συμβολικῶν ζώων τοῦ Ἰεζεκιήλ, διὰ τὸ ἄρχεσθαι τὸ Εὐαγγέλιον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς λατρείας τοῦ παλαιοῦ Νόμου, στὴν ὁποία τὰ μᾶλλον θυόμενα ζῶα ἦσαν βόες.

Ματθίας ὁ Σύμφηρος

Αὐγούστου 8'

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θεῖω Πνεύματι, κεκληρωμένος, συνεπλήρωσας, τῶν Ἀποστόλων, τὴν δωδεκάριθμον φάλαγγα ἔνδοξε· μεθ' ὧν κηρύξας τοῦ Λόγου τὴν κένωσιν, ἔθαυμαστώθης Μαθθία ἀπόστολε· ἀλλὰ πρέσβευε, δοθῆναι τοῖς σε γεραίρουσι, πταισμάτων ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἅγιοι Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος μας, μετὰ τὴν Ἀνάληψιν Αὐτοῦ, συνηγμένοι εἰς ἓν, ἄνδρες ὁμοῦ καὶ γυναῖκες τὸν ἀριθμὸν ὡς 120, πρότειναν δύο ἄνδρας ἐξ αὐτῶν, «Ἰωσήφ τὸν καλούμενον Βαρσαββᾶν, ὃς ἐπεκλήθη Ἰουῆτος, καὶ Μαθθίαν», προκειμένου νὰ ἐκλεγῆ ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ ἐκπεσόντος Ἰούδα, ὥστε νὰ συμπληρωθῆ ὁ ἀριθμὸς δώδεκα τῶν Ἀποστόλων, σύμβολον τελειότητος· «καὶ προσευξάμενοι εἶπον· Σὺ Κύριε, καρδιογνώστα πάντων, ἀνάδειξον ὃν ἐξελέξω ἐκ τούτων τῶν δύο ἕνα, λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς, ἐξ ἧς παρέβη Ἰούδας πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον. Καὶ ἔδωκαν κλήρους αὐτῶν, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Μαθθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἑνδεκα Ἀποστόλων» (Πράξ. α΄ 23-26).

Τοιουτοτρόπως, ὁ Μαθθίας ἀνεπλήρωσε τὸν κενὸν τόπον καὶ τὸ ἔργον τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἰούδα· ταυτοχρόνως δέ, ἐκπληρώθηκε καὶ ἡ Προφητεία τοῦ Προφητάνακτος Δαβὶδ: «Γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτοῦ ἡρημωμένη καὶ μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ»· «καὶ τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβει ἕτερος» (Ψαλμ. ξη΄ 25, ρη΄ 8).

Κατὰ μίαν ἐκδοχὴν, ὁ Ἀπόστολος Μαθθίας ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον ἐν πρώτοις στὴν Ἰουδαία καὶ ἐν συνεχείᾳ στὴν Μεσοποταμία, Ἀρμενία καὶ Εὐξείνιο Πόντο, ὅπου ἐμαρτύρησε διὰ σταυρικοῦ θανάτου.

Ἡ Ἁγία Ἐλένη ἔδωσε ἐντολὴ νὰ μεταφερθοῦν τὰ ἱερά Λείψανα τοῦ Ἀποστόλου στὴν γερμανικὴ πόλι Τρέβηροι, ὅπου φυλάσσονται μέχρι σήμερα· ἡ δὲ τιμία Κάρα αὐτοῦ μετετέθη ἀρχικῶς στὸν περίφημο Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ σήμερα εὐρίσκεται στὴν Ἰταλία (Ρώμη - Παβία).

Στίχοι

Ἐξῆλθεν ἄρθεις Ἰούδας ἐπὶ βρόχου,

Εἰσῆλθεν ἄρθεις Μαθθίας ἐπὶ ξύλου.

Ἦρθη ἄμφ' ἐνάτην ξύλω ἡἴθεος Μαθθίας.

Ἡ Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων

Πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐπιφοιτήσαντος τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἐπὶ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν καὶ ἐνισχύσαντος αὐτοὺς νὰ μεταλαμπαδεύσουν τὸ θεῖο Φῶς καὶ Πῦρ τοῦ Εὐαγγελίου εἰς πάντα τὰ ἔθνη, μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς, τηρεῖται ἀρχαιοῦθεν ἱερά Νηστεία.

* * *

Ἑναρξίς: Δευτέρα μετὰ τὴν Ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, τὴν Κυριακὴν Ἀ' Ματθαίου.

Τέλος: 28ῆ Ἰουνίου, παραμονὴ τῆς Ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.

* * *

Τρόπος Νηστείας:

- ♦ **Δευτέρα, Τετάρτη** καὶ **Παρασκευή:** δὲν καταλύεται ἔλαιον·
- ♦ **Τρίτη** καὶ **Πέμπτη:** κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου·
- ♦ **Σάββατον** καὶ **Κυριακὴ:** κατάλυσις ἰχθύος (ἐκτὸς 28ῆς Ἰουνίου)·
- ♦ **24ῆ Ἰουνίου,** Γέννησις τοῦ Τιμίου Προδρόμου: κατάλυσις ἰχθύος·
- ♦ **29ῆ Ἰουνίου,** ἐὰν τύχη **Τετάρτη** ἢ **Παρασκευή:** κατάλυσις μόνον ἰχθύος.

* * *

Ἡ ἀρχαιοτάτη Παράδοσις τῆς Νηστείας αὐτῆς, ἀναφέρεται στὰς «Διαταγὰς τῶν Ἀποστόλων», τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὰ Τυπικά, ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου καὶ ἄλλων Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἅγιος Λέων ὁ Μέγας, Πάπας Ρώμης († 461), μᾶς προσφέρει τὰς ἐξῆς νοουθεσίας περὶ τῆς Νηστείας αὐτῆς (PL τ. 54, στλ. 416AB, Ὁμιλία LXXVII):

*«Ἡ σημερινὴ Ἑορτὴ [τῆς Πεντηκοστῆς], ἀγαπητοί, καθηγιασμένη ἀπὸ τὴν κάθοδον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀκολουθεῖται, καθὼς γνωρίζομε, ἀπὸ μία σεμνὴ νηστεία, ἡ ὁποία ἐπειδὴ συνιστᾷ ἓνα σωτήριον θεσμὸν γιὰ τὴν θεραπεία ψυχῆς καὶ σώματος, πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ μὲ ἀκριβῆ τήρησι... **Ἔτσι,** μετὰ τὶς ἡμέρας τῆς ἱερᾶς εὐφροσύνης, οἱ ὁποῖες ἦσαν ἀφιερωμένους στὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου ἐκ νεκρῶν καὶ τὴν Ἀνάληψί Του στοὺς Οὐρανοὺς, καὶ μετὰ τὴν ὑπόδοχὴ τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔχει θεσπισθῆ μία νηστεία, ὡς ὠφέλιμος καὶ ἀναγκαία πρακτικὴ· ὥστε ἂν ἐνδεχομένως ἀπὸ ἀμέλεια ἢ ἀταξία ἀκόμη καὶ μέσα στὴν χαρὰ τῆς Ἑορτῆς, συνέβη κάποια ἀδικαιολόγητη ἀσυδοσία, νὰ δύναται νὰ διορθωθῇ μὲ τὸ ἱατρικὸν τῆς αὐστηρᾶς ἐγκρατείας, τὸ ὁποῖο θὰ πρέπει μὲ κάθε σχολαστικότητα νὰ τηρηθῇ, ὥστε Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδαμιλεύθηκε τὴν ἡμέρα αὐτὴ στὴν Ἐκκλησία νὰ κατοικήσῃ μέσα μας. **Διότι,** ἔχοντες γίνεαι Ναοὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ περιελουσμένοι μὲ ἀκόμη μεγαλύτερα παροχὴ τῆς Θείας Χάριτος, δὲν θὰ πρέπει νὰ κυριενώμεθα ἀπὸ σαρκικὲς ἐπιθυμίες, οὔτε νὰ αἰχμαλωτιζώμεθα ἀπὸ τὰ πάθη, ὥστε ἡ ἐγκατοίκησις τῆς Θείας δυνάμεως νὰ μὴ κηλιδωθῇ ἀπὸ κανένα μολυσμό».*

Οἱ Κατάλογοι τῶν ἸΒ' Ἀγίων Ἀποστόλων

α) (Ματθ. ι' 2-4) **2** Τῶν δὲ δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματά εἰσι ταῦτα· πρῶτος Σίμων ὁ λεγόμενος Πέτρος καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, **3** Φίλιππος καὶ Βαρθολομαῖος, Θωμᾶς καὶ Ματθαῖος ὁ τελώνης, Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ἀλφαίου καὶ Λεββαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Θαδδαῖος, **4** Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης ὁ καὶ παραδοὺς αὐτόν.

β) (Μάρκ. γ' 14-19) **14** καὶ ἐποίησε δώδεκα, ἵνα ὦσι μετ' αὐτοῦ καὶ ἵνα ἀποστέλλῃ αὐτοὺς κηρῦσαι **15** καὶ ἔχειν ἐξουσίαν θεραπεύειν τὰς νόσους καὶ ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια· **16** καὶ ἐπέθηκεν ὄνομα τῷ Σίμωνι Πέτρον, **17** καὶ Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰακώβου· καὶ ἐπέθηκεν αὐτοῖς ὀνόματα Βοανεργές, ὃ ἐστὶν υἱοὶ βροντῆς· **18** καὶ Ἀνδρέαν καὶ Φίλιππον καὶ Βαρθολομαῖον καὶ Ματθαῖον καὶ Θωμᾶν καὶ Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ἀλφαίου καὶ Θαδδαῖον καὶ Σίμωνα τὸν Κανανίτην **19** καὶ Ἰούδαν Ἰσκαριώτην, ὃς καὶ παρέδωκεν αὐτόν.

γ) (Λουκ. ζ' 13-16) **13** καὶ ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, προσεφώνησε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἐκλεξάμενος ἀπ' αὐτῶν δώδεκα, οὓς καὶ ἀποστόλους ὠνόμασε, **14** Σίμωνα, ὃν καὶ ὠνόμασε Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, Φίλιππον καὶ Βαρθολομαῖον, **15** Ματθαῖον καὶ Θωμᾶν, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ἀλφαίου καὶ Σίμωνα τὸν καλούμενον Ζηλωτὴν, **16** Ἰούδαν Ἰακώβου καὶ Ἰούδαν Ἰσκαριώτην, ὃς καὶ ἐγένετο προδότης.

δ) (Πράξ. α' 13) **13** καὶ ὅτε εἰσηλθόν, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶον οὗ ἦσαν καταμένοντες, ὃ τε Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας, Φίλιππος καὶ Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος καὶ Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλφαίου καὶ Σίμων ὁ Ζηλωτὴς καὶ Ἰούδας Ἰακώβου.

Σημείωσις

• Στους Καταλόγους αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει συμφωνία ὡς πρὸς τὰ ὀνόματα μερικῶν ἐκ τῶν Ἀποστόλων, ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι συνήθιζαν νὰ ἔχουν δύο ὀνόματα, στὸν ἕνα Κατάλογο ἀναφέρεται τὸ πρῶτο ὄνομα, ἐνῶ στὸς ἄλλους τὸ δεῦτερο ὄνομα. Ἔτσι, ἀντὶ τοῦ Ναθαναὴλ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα Βαρθολομαῖος, πάντοτε μαζὶ μὲ τὸν Φίλιππο· ἐπίσης, ὁ Θαδδαῖος ἀναφέρεται μὲ τὸ ὄνομα Ἰούδας Ἰακώβου, πάντοτε μαζὶ μὲ τὸν Σίμωνα.

• Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Θαδδαῖος, ὁ ὁποῖος ἐορτάζεται τὴν 21η Αὐγούστου, δὲν ταυτίζεται μὲ τὸν Ἅγιο Ἀπόστολο Ἰούδα τοῦ Ἰακώβου ἢ Θαδδαῖο ἢ Λεββαῖο, τὸν Ἀδελφόθεον, ὁ ὁποῖος ἐορτάζεται τὴν 19ην Ἰουνίου. Ὁ μὲν πρῶτος ἀνήκει στοὺς Ἑβδομήκοντα Ἁγίους Ἀποστόλους, ὁ δὲ δεῦτερος στοὺς Δώδεκα Ἁγίους Ἀποστόλους.